

havde let ved at beundre de store afdøde Mestres Kunst, og at anerkende de samtidiges Mesterværker, altsaa falde i Glæde og Henrykkelse over andres Kunst, var det netop Kunstnerne. Saadanne Kunstnere gives der, der er mange udmærkede Mænd i Verden, men det er dog kun Undtagelsen. Kunstnere, der som Kunstnere er fremragende, geniale, har netop ofte den Fornemmelse, at det eneste, der duer af Kunst, er det, de selv laver, og det er noget, man maa tilgive og forstaa, thi hvis de ikke troede det, vilde de jo skabe deres Kunst anderledes. Det er nemlig Folk, der er særprægede i den Grad, saa overvældede af deres eget stærkt individuelt farvede kunstneriske Syn, at de egentlig maa finde al anden Maade at lave Kunst paa slet. Derfor kan man ofte hos Kunstnere savne den Kærlighed til Kunst, som f. Eks. i en Mand som afdøde Jacobsen havde en saa glimrende Repræsentant, skønt han selv ikke var Spor af Kunstner. Evnen til at vurdere Kunst, til at elske Kunst, altsaa Receptivitets Gave, ja, den hører hjemme hos en helt anden Type af Mennesker end selve den producerende Kunstner. Men fremfor alt tror jeg, at Kunstneren har den størst mulige Vanskelighed ved at stille sig paa det museumsbesøgende Publikums Standpunkt, altsaa ved at blive den særlig museumskyndige. Han ser ofte paa Sagen ud fra Synspunkter, som vi vilde kalde tekniske, idet vi altsaa abstraherer det tekniske fra det sjælelige. For Kunstneren er det tekniske, Midlet, og det sjælelige, Indholdet, imidlertid ingenlunde adskilte Ting, de danner i hans kunstneriske Bevidsthed netop en Helhed. Men det, han ofte dvæler ved og naturligt fæster Opmærksomheden paa, er Midlet, den Maade, hvorpaa den kunstneriske Hensigt bliver udtrykt. Derfor ser han ganske uvilkaarligt paa en helt anden Maade paa et Kunstværk end almindelige dødelige gør, finder Glæder i Kunstværkets tekniske Udførelse, Fordeling af Lys og Skygge, Finesser ved Overfladebehandlingen af Statuen o. s. v., o. s. v., som den almindelige Mand ikke i mindste Maade har Anelse om. Maaske naas dette ved en, som jeg sagde, noget mindre Evne til at tilegne sig det rent umiddelbare Størheds- og Helhedsindtryk, et saadant Kunstværk, en saadan Statue kan give.

Jeg har paa Basis af disse Betragtninger ment, at det var naturligt for Alvor at hævde, at det, det her gælder om, er at tilvejebringe i Museets Interesse et Systemskifte og sørge for i Bestyrelsen at

faa Repræsentanter for det store Publikum, uden at man derfor gaar over til at lade det kunstneriske være Askepot, saaledes som man hidtil har ladet dem, for hvem Museet var bestemt, de museumsbesøgende, være Askepot. Der er altsaa ikke noget anmassende i denne Sag, men noget højest naturligt, noget, hvorigennem man, som det rigtigt er sagt af den ærede foregaaende Taler, haaber at forøge den store Befolknings Interesse, idet man tør haabe, at de folkelige Elementer, om jeg saa maa sige, der derved tilføres Bestyrelsen, kan give Oplysninger om hel nye Sider af Sagen, der har været skjulte for de vise, men netop er aabenbarede for de enfoldige.

Endelig har Systemet, som Gang paa Gang paapeget, endnu tvende Mangler. Den ene er Selvsuppleringen, der nu en Gang er et slet System, et Klikesystem og et System, der let lader vedkommende Bestyrelsesmedlemmer nedsynke i Sløvhed, Ligegyldighed og selvfølgelig i en vis Ansvarsløshedstilstand. Den anden og afgørende er Mangelen paa Enhed; thi er der noget, man kunde fristes til at bruge saa stærkt et Ord om som forrykt, saa er det dette, at Kommunalbestyrelsen ejer Bygningen og som Følge deraf skal sørge for at holde den vedlig, hvorimod den med selve Bygningens Museums-Indhold intet som helst har at gøre, og det, skønt den er den bevilgende Myndighed, og til Trods for, at Bygningens Ydre og Indhold af Bindebøll med Thorvaldsens Villie er bragte i en uløselig kunstnerisk Sammenhæng. Det, man fra Borgerrepræsentationens Udvalgs Side har villet, har ikke været andet end det højest beskedne at sige til den nuværende Bestyrelse: I har ingen som helst Magt over eller Indflydelse paa Bygningen, altsaa heller ikke paa den store gennemgribende Reparation, der skal foregaa. Vi kunde afvise jer, hvis vi vilde; men I er selvfølgelig paa mange Punkter sagkyndige om de Ting, og vi vil derfor netop ikke afvise jer. Vi ønsker at dele vor Magt med jer. Vi ønsker, at I skal have Indflydelse paa den ene Side af Sagen. Paa den anden Side kan vi saa maaske i al Beskedenhed haabe paa at faa Lov til at give et lille Besyv med i Laget med Hensyn til det andet, saaledes at disse to naturligt samvørende Dele atter bliver sammensmeltet til et organisk Hele. Naar der staar i de 4 højtærede Bestyrelsesmedlemmers Skrivelse, at det alene drejer sig om, hvorvidt Medlemmer, valgte af Kommunalbestyrelsen, paa Trods af Bestemmelserne i Thorvald-